Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 12 maja 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Przywileje socjalne – Progi dochodowe – Uwzględnienie dochodów uzyskanych w przedostatnim roku poprzedzającym okres płatności świadczeń – Pracownik powracający do państwa członkowskiego pochodzenia – Zmniejszenie wysokości świadczeń rodzinnych

W sprawie C-27/20

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez tribunal de grande instance de Rennes (sąd pierwszej instancji w Rennes, Francja) postanowieniem z dnia 7 czerwca 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 21 stycznia 2020 r., w postępowaniu:

**PF,**

**QG**

przeciwko

**Caisse d'allocations familiales d'Ille-et-Vilaine (CAF),**

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Wahl, prezes izby, F. Biltgen (sprawozdawca) i L.S. Rossi, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu PF i QG – oni sami,

– w imieniu rządu francuskiego – E. de Moustier i A. Ferrand, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu czeskiego – M. Smolek, J. Vláčil i J. Pavliš, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu rządu włoskiego – G. Palmieri, w charakterze pełnomocnika, którą wspierał A. Giordano, avvocato dello Stato,

* Język postępowania: francuski.

– w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,

– w imieniu Komisji Europejskiej – D. Martin i B.-R. Killmann, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

## Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 20 i 45 TFUE, art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowania: Dz.U. 2013, L 188, s. 10; Dz.U. 2020, L 338, s. 18) oraz art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między małżonkami PF i QG, obywatelami francuskimi, a Caisse d'allocations familiales (CAF) d'Ille-et-Vilaine (kasą zasiłków rodzinnych departamentu Ille-et-Vilaine, Francja), dotyczącego określenia roku kalendarzowego stanowiącego punkt odniesienia do celów ustalenia prawa małżonków do zasiłku rodzinnego i obliczenia wysokości tego zasiłku.

### Ramy prawne

#### *Prawo Unii*

*Rozporządzenie nr 883/2004*

3 Zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 stosuje się ono „do obywateli państwa członkowskiego, bezpaństwowców i uchodźców mieszkających w państwie członkowskim, którzy podlegają lub podlegali ustawodawstwu jednego lub kilku państw członkowskich oraz do członków ich rodzin i osób pozostałych przy życiu".

4 Zgodnie z art. 4 tego rozporządzenia:

„O ile niniejsze rozporządzenie nie stanowi inaczej, osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, korzystają z tych samych świadczeń i podlegają tym samym obowiązkom na mocy ustawodawstwa każdego państwa członkowskiego co jego obywatele".

*Rozporządzenie nr 492/2011*

5 Artykuł 7 rozporządzenia nr 492/2011 stanowi w ust. 1 i 2:

„1. Pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego nie może być, na terytorium innego państwa członkowskiego, traktowany – ze względu na swą przynależność państwową – odmiennie niż pracownicy krajowi pod względem warunków zatrudnienia i pracy, w szczególności warunków wynagrodzenia, zwolnienia oraz, w przypadku utraty pracy, powrotu do pracy lub ponownego zatrudnienia.

2. Pracownik taki korzysta z takich samych przywilejów socjalnych i podatkowych, jak pracownicy krajowi”.

### *Prawo francuskie*

6 Zgodnie z art. L. 521-1 code de la sécurité sociale (kodeksu zabezpieczenia społecznego) zasiłek rodzinny przysługuje na drugie i każde kolejne dziecko pozostające na utrzymaniu. Wysokość zasiłku rodzinnego jest określana w zależności od liczby dzieci pozostających na utrzymaniu oraz od dochodów gospodarstwa domowego.

7 Sposób obliczania wysokości zasiłku rodzinnego został uregulowany w art. R 532-3 code de la sécurité sociale, który stanowi, że w tym celu „są uwzględniane dochody uzyskane w referencyjnym roku kalendarzowym” oraz że „referencyjnym rokiem kalendarzowym jest przedostatni rok poprzedzający okres płatności”.

### Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

8 Małżonkowie PF i QG, będący obywatelami francuskimi, wykazali, że w latach 2011 i 2012 osiągnęli podlegający opodatkowaniu dochód wynoszący, odpowiednio, 59 734 EUR i 63 680 EUR. W związku z posiadaniem czworga małoletnich dzieci pozostających na ich utrzymaniu pobierali oni zasiłek rodzinny w łącznej wysokości 458,02 EUR miesięcznie.

9 Wskutek oddelegowania QG, sędziego francuskiego wymiaru sprawiedliwości, na okres trzech lat do pracy w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luksemburgu, wypłata wspomnianych wyżej świadczeń została wstrzymana. Dzięki pracy na nowym stanowisku roczne dochody QG wzrosły, osiągając w 2015 r. 123 609 EUR, zaś w 2016 r. – 132 499 EUR.

10 We wrześniu 2017 r. QG wrócił do Francji na poprzednie stanowisko, co wiązało się ze spadkiem jego dochodów. W dniu 1 grudnia 2017 r. powodowie w postępowaniu głównym wystąpili do CAF Ille-et-Vilaine o przyznanie zasiłku rodzinnego z uwzględnieniem dochodów osiąganych przez ich gospodarstwo domowe na dzień złożenia tego wniosku. Ich zdaniem należało odstąpić od stosowania przepisów art. R 532-3 code de la sécurité sociale, definiującego referencyjny rok kalendarzowy jako przedostatni rok poprzedzający okres płatności, którym w niniejszej sprawie jest rok 2015.

11 Decyzją z dnia 24 stycznia 2018 r. CAF Ille-et-Vilaine poinformowała powodów w postępowaniu głównym o przyznaniu im zasiłku rodzinnego w wysokości 115,65 EUR miesięcznie.

12 Powodowie w postępowaniu głównym wnieśli odwołanie od tej decyzji, które zostało oddalone.

13 Wobec tego powodowie w postępowaniu głównym wystąpili do sądu odsyłającego z powództwem o uchylenie wspomnianej decyzji oraz o ustalenie wysokości zasiłku rodzinnego na 462,62 EUR miesięcznie, która to kwota uwzględniałaby ich aktualne dochody oraz liczbę dzieci pozostających na utrzymaniu.

14 Zdaniem powodów w postępowaniu głównym decyzja CAF Ille-et-Vilaine jest niezgodna z art. 20 i 45 TFUE, jak również z art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011. Twierdzą oni też, że art. R 532-3 code de la sécurité sociale narusza zasadę równego traktowania i związku z tym jest w sposób oczywisty niezgodny z prawem.

15 Sąd odsyłający przypomina na wstępie, że zgodnie z art. 45 ust. 2 TFUE swobodny przepływ pracowników obejmuje zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy.

16 Sąd odsyłający zastanawia się następnie, czy przepis krajowy rozpatrywany w postępowaniu głównym ma charakter dyskryminacyjny, a jeśli tak, to czy może być on uzasadniony nadrzędnymi względami interesu ogólnego. Sytuacja, w której pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego byłby po powrocie do tego państwa członkowskiego traktowany mniej korzystnie niż gdyby nie skorzystał z wprowadzonych traktatem ułatwień w zakresie swobodnego przepływu, byłaby bowiem niezgodna z prawem Unii.

17 W tych okolicznościach tribunal de grande instance de Rennes (sąd pierwszej instancji w Rennes) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy prawo Unii, a w szczególności art. 20 i 45 [TFUE], jak również art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011 należy interpretować w ten sposób, iż stoi ono na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. R 532-3 code de la securite sociale, definiującemu referencyjny rok kalendarzowy w celu obliczenia świadczeń rodzinnych jako przedostatni rok poprzedzający okres płatności, którego zastosowanie w sytuacji, w której świadczeniobiorca doświadcza, po znacznym wzroście swoich dochodów w innym państwie członkowskim, spadku tych dochodów w związku z jego powrotem do kraju pochodzenia, prowadzi do tego, że ten świadczeniobiorca, w przeciwieństwie do rezydentów, którzy nie korzystali ze swojego prawa swobodnego przepływu, jest częściowo pozbawiony prawa do zasiłków rodzinnych?”.

## W przedmiocie pytania prejudycjalnego

18 W pierwszej kolejności należy ustalić, czy wszystkie postanowienia i przepisy wskazane w postanowieniu odsyłającym znajdują zastosowanie do sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym, która dotyczy delegowania urzędnika krajowego do pracy w instytucji Unii Europejskiej.

19 W kontekście postanowień traktatu FUE dotyczących swobodnego przepływu pracowników z utrwalonego orzecznictwa wynika, że obywatel Unii pracujący w państwie członkowskim innym aniżeli państwo członkowskie jego pochodzenia, który podjął zatrudnienie w organizacji międzynarodowej, jest objęty zakresem stosowania art. 45 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 1989 r., Echternach i Moritz, 389/87 i 390/87, EU:C:1989:130, pkt 11; z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in., C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 24; a także z dnia 31 maja 2017 r., U, C-420/15, EU:C:2017:408, pkt 13).

20 Wynika stąd, że obywatelom Unii pracującym na rzecz instytucji lub organu Unii w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ich pochodzenia nie można odmawiać praw i korzyści socjalnych wynikających z art. 45 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 1989 r., Echternach i Moritz, 389/87 i 390/87, EU:C:1989:130, pkt 12; z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in., C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 25).

21 Odnosząc się do art. 20 TFUE, należy zauważyć, że ów artykuł, na mocy którego ustanowiono obywatelstwo Unii, ogranicza się do stwierdzenia, iż obywatele Unii korzystają z praw i podlegają obowiązkom przewidzianym traktatem. Nie może być on zatem w tym względzie stosowany w sposób autonomiczny w stosunku do szczególnych postanowień traktatu regulujących prawa i obowiązki obywateli Unii, takich jak art. 45 TFUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 grudnia 2004 r., My, C-293/03, EU:C:2004:821, pkt 32; z dnia 31 maja 2017 r., U, C-420/15, EU:C:2017:408, pkt 17).

22 W konsekwencji wykładnia art. 20 TFUE nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu rozpatrywanego w postępowaniu głównym.

23 Równie bezcelowe jest dokonywanie wykładni przepisów dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Zgodnie bowiem z orzecznictwem Trybunału urzędników Unii nie można traktować jak „pracowników" w rozumieniu rozporządzenia nr 883/2004, ponieważ nie podlegają oni ustawodawstwu krajowemu w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, jak tego wymaga art. 2 ust. 1, w którym zdefiniowano zakres podmiotowy tego rozporządzenia (zob. podobnie wyroki: z dnia 3 października 2000 r., Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, pkt 41; z dnia 16 grudnia 2004 r., My, C-293/03, EU:C:2004:821, pkt 35).

24 Co się tyczy art. 7 rozporządzenia nr 492/2011, należy przypomnieć, że stanowi on jedynie konkretyzację, w szczególnej dziedzinie warunków zatrudnienia i pracy, zasady niedyskryminacji zagwarantowanej w art. 45 ust. 2 TFUE, w związku z czym wykładni tego przepisu należy dokonywać w taki sam sposób jak wykładni tego ostatniego artykułu (wyroki: z dnia 23 lutego 2006 r., Komisja/Hiszpania, C-205/04, niepublikowany, EU:C:2006:137, pkt 15; z dnia 13 marca 2019 r., Gemeinsamer Betriebsrat Eurothermenort Resort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, pkt 16).

25 Okoliczność, że pracownik, którego dotyczy postępowanie główne, jest zatrudniony przez instytucję Unii, nie jest w tym względzie decydująca, gdyż celem równego traktowania, o którym mowa w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, jest właśnie rozciągnięcie na pracowników będących obywatelami innych państw członkowskich wszystkich przywilejów socjalnych, które – niezależnie od tego, czy są one związane z umową o pracę, czy nie – zwykle przysługują pracownikom krajowym głównie w związku z posiadaniem przez nich obiektywnego statusu pracowników lub po prostu w związku z posiadaniem przez nich miejsca zamieszkania na terytorium krajowym (zob. podobnie wyrok z dnia 18 grudnia 2019 r., Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne Bratislava i in., C-447/18, EU:C:2019:1098, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 W świetle tych rozważań i w celu udzielenia sądowi odsyłającemu użytecznej odpowiedzi należy uznać, że pytanie prejudycjalne dotyczy wykładni wyłącznie art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011.

27 W związku z tym poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia nr 492/2011 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.

28 Odnosząc się do istnienia ewentualnej dyskryminacji, która naruszałaby art. 45 ust. 2 TFUE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 492/2011, należy zauważyć, że uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakazujące ustalać wysokość należnych świadczeń rodzinnych z uwzględnieniem dochodów uzyskanych przez pracownika w referencyjnym roku kalendarzowym, który został zdefiniowany jako przedostatni rok poprzedzający okres płatności, ma bezwarunkowe zastosowanie do wszystkich pracowników, niezależnie od ich obywatelstwa, w związku z czym nie stanowi ono przejawu dyskryminacji bezpośrednio opartej na obywatelstwie.

29 Z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi nie wynika też, aby sąd odsyłający uważał, że wspomniane uregulowanie stanowi przejaw dyskryminacji pośredniej, polegającej na mniej korzystnym traktowaniu pracowników będących obywatelami innych państw członkowskich w stosunku do pracowników krajowych.

30 Odnosząc się do kwestii, czy uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym stanowi przeszkodę w swobodnym przepływie pracowników wewnątrz Unii zakazaną przez art. 45 ust. 1 TFUE, należy przypomnieć, że owo postanowienie stoi na przeszkodzie jakiemukolwiek przepisowi, który, nawet jeżeli jest stosowany w sposób niedyskryminujący ze względu na przynależność państwową lub miejsce zamieszkania, może zakłócać lub czynić mniej atrakcyjnym korzystanie przez obywateli Unii z podstawowych swobód zagwarantowanych traktatem FUE (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 kwietnia 2008 r., Gouvernement de la Communauté française i gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, pkt 45; a także z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in., C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 26).

31 W tym względzie w myśl utrwalonego orzecznictwa Trybunału art. 45 TFUE służy ułatwieniu obywatelom Unii wykonywania wszelkiego rodzaju działalności zawodowej na całym terytorium Unii i stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które mogą stawiać tych obywateli w mniej korzystnej sytuacji, w wypadku gdy chcieli oni podjąć działalność gospodarczą na terytorium innego państwa członkowskiego (wyroki: z dnia 1 kwietnia 2008 r., Gouvernement de la Communauté française i gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, pkt 44; z dnia 21 stycznia 2016 r., Komisja/Cypr, C-515/14, EU:C:2016:30, pkt 39; a także z dnia 7 marca 2018 r., DW, C-651/16, EU:C:2018:162, pkt 21).

32 W związku z tym art. 45 TFUE służy w szczególności uniknięciu sytuacji, w której pracownik, który wskutek skorzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się pracował w więcej niż jednym państwie członkowskim, byłby traktowany, bez obiektywnego uzasadnienia, w sposób mniej korzystny niż pracownik, który całą swoją karierę zawodową spędził w jednym tylko państwie członkowskim (zob. w szczególności wyroki: z dnia 7 marca 1991 r., Masgio, C-10/90, EU:C:1991:107, pkt 17; z dnia 21 stycznia 2016 r., Komisja/Cypr, C-515/14, EU:C:2016:30, pkt 42; z dnia 7 marca 2018 r., DW, C-651/16, EU:C:2018:162, pkt 23).

33 Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że beneficjenci zasiłków rodzinnych, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się, nie są traktowani mniej korzystnie od beneficjentów takich zasiłków, którzy nie skorzystali z tego prawa.

34 Zgodnie bowiem z przepisami krajowymi takimi jak rozpatrywane w postępowaniu głównym pracownik będący obywatelem państwa członkowskiego, którego poziom dochodów zmienił się wskutek przeniesienia się do innego państwa członkowskiego – na lepsze albo na gorsze – podlega takim samym zasadom obliczania wysokości zasiłków rodzinnych, uwzględniającym dochody uzyskane w okresie referencyjnym, jak pracownik, który nie opuścił swojego państwa członkowskiego pochodzenia i którego poziom dochodów zmienił się w identyczny sposób.

35 W przypadku powodów w postępowaniu głównym niższa wysokość zasiłku rodzinnego pobieranego przez nich po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia wynikała zatem z okoliczności, że przy jej wyliczeniu zostały uwzględnione wyższe dochody, jakie uzyskiwali podczas pracy w innym państwie członkowskim, dokładnie tak jak byłoby w przypadku wzrostu dochodów uzyskiwanych przez pracownika, który nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i który również otrzymałby te zasiłki w niższej wysokości.

36 Tak więc obniżenie wysokości zasiłków przyznanych powodom w postępowaniu głównym nie wynikało z samego skorzystania przez nich z prawa do swobodnego przemieszczania się, lecz było spowodowane okolicznością, że dochody, jakie uzyskiwali podczas pracy w innym państwie członkowskimi, przewyższały dochody uzyskiwane przez nich przed przeniesieniem się do tego państwa lub po powrocie z niego.

37 Chociaż powodowie w postępowaniu głównym twierdzą, że nie kwestionują kompetencji państwa członkowskiego pochodzenia do organizacji własnego systemu zabezpieczenia społecznego, w szczególności poprzez przyjęcie zasad wyliczania wysokości przyznanych świadczeń, to jednak

utrzymują, że gospodarstwo domowe, które, tak jak w ich przypadku, odnotowałoby wzrost dochodów, ale które pozostałoby na terytorium państwa członkowskiego pochodzenia, przez dwa lata nadal otrzymywałoby zasiłek rodzinny w wyższej wysokości, mimo przekroczenia przez jego bieżące dochody progu dochodowego ustalonego w uregulowaniu rozpatrywanym w postępowaniu głównym, a dopiero w trzecim roku wysokość tego świadczenia uległaby obniżeniu.

38 Twierdząc, że mimo późniejszego uwzględnienia faktycznej zmiany poziomu dochodów takiego gospodarstwa domowego jego sytuacja pozostałaby całkowicie neutralna, powodowie w postępowaniu głównym w rzeczywistości kwestionują nie tyle sam sposób wyliczania wysokości zasiłku rodzinnego, lecz raczej okoliczność, że podczas pobytu w innym państwie członkowskim stracili możliwość dalszego otrzymywania tego zasiłku rodzinnego w wyższej wysokości, która rekompensowałaby im niższy zasiłek otrzymywany po powrocie.

39 Tymczasem prawo pierwotne nie może gwarantować osobie ubezpieczonej, że przeniesienie się do państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie pochodzenia będzie obojętne z punktu widzenia zabezpieczenia społecznego, w szczególności w zakresie świadczeń chorobowych lub emerytalnych, a nawet świadczeń rodzinnych. Należy bowiem przypomnieć, że przeniesienie się pracownika do innego państwa członkowskiego może, w zależności od przypadku i z uwagi na rozbieżności między systemami i ustawodawstwami państw członkowskich, być dla zainteresowanego bardziej lub mniej korzystne w aspekcie ochrony socjalnej (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 października 2016 r., Adrien i in., C-466/15, EU:C:2016:749, pkt 27; a także z dnia 18 lipca 2017 r., Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, pkt 34).

40 W konsekwencji okoliczność, że powodowie w postępowaniu głównym nie mogli pobierać zasiłku rodzinnego w państwie członkowskim pochodzenia podczas pobytu w innym państwie członkowskim oraz że wysokość zasiłku rodzinnego pobieranego po powrocie do tego ostatniego państwa przez dwa lata nie będzie odzwierciedlać poziomu dochodów uzyskiwanych przez nich w tym okresie, nie może stanowić przejawu mniej korzystnego traktowania godzącego w swobodny przepływ pracowników, a w szczególności art. 45 TFUE.

41 Taki sam wniosek jest też prawdziwy w odniesieniu do art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, ponieważ przepis ten, jak przypomniano w pkt 24 niniejszego wyroku, należy interpretować w taki sam sposób jak art. 45 TFUE.

42 Ponadto, odnosząc się do argumentacji powodów w postępowaniu głównym, zgodnie z którą uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym może mieć wpływ na decyzję pracownika będącego obywatelem państwa członkowskiego o przemieszczaniu się do innego państwa członkowskiego w celu podjęcia tam pracy i uzyskiwania wyższych dochodów, ponieważ po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia jest on karany otrzymywaniem świadczeń rodzinnych w znacznie obniżonej wysokości, należy przypomnieć, że powody, dla których pracownik migrujący postanawia skorzystać z prawa do swobodnego przemieszczania się w ramach Unii, nie mogą być brane pod uwagę przy ocenie dyskryminującego charakteru przepisu krajowego (zob. podobnie wyrok z dnia 5 grudnia 2013 r., Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, pkt 33).

43 W świetle powyższych rozważań na zadane pytanie należy udzielić następującej odpowiedzi: art. 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.

**W przedmiocie kosztów**

44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

**Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.**

Podpisy